

GELLÉN-MIKLÓS GÁBOR

Circumdederunt me

Az önvád gödréből szólok hozzád, melyet a két kezemmel kapartam a kétségbeesés éjjelén, vérző ujjaimmal földrétegről földrétegre haladva, egyre lejjebb, egyre beljebb, forró láz gyötört, rémálomban ember-nagyságú varangyosbékák vettek körül, jelenlétükkel fenyegettek engem, a szemem káprázott, zúgott a fülem, a nyirkos veremben olthatatlan szomjúság gyötört, cserepes ajkaimmal akkor is hozzád beszéltem, mint most, mikor a szavak, az éles peremű szavak újra és újra felsebzik nyelvemet:

láttál engem, észrevettél lent a porban
– és én mégis elárultalak

megfosztottál magányomtól
– és én mégis elárultalak

fáztam, meleg kabátot adottál rám
– és én mégis elárultalak

ünnep jött, békés hajlékodba hívtál
– és én mégis elárultalak

ajándékot adottál, kötöttél nekem pulóvert
– és én mégis elárultalak

megmutattad Velencét, Rómát, Athént
– és én mégis elárultalak

osztottál örömömben, letaglózó bánatomban
– és én mégis elárultalak

gyűrött ruháimat kivasaltad
– és én mégis elárultalak

fáradt voltál, beteg, ágyban fekvő
– és én mégis elárultalak

hívtál templomba, hogy megláthassam Istent
– és én mégis elárultalak

az évek jöttek-mentek, megöregedtünk
– és én mégis elárultalak

mikor elárultalak: megbocsátottál
– és én mégis újra és újra elárultalak...

nyirkos sötétből szólok hozzád, nyomorult Jónás a halból, el-elcsukló hangon, kiszáradt ajkakkal, a süket semmibe véres szavakat okádva, egyre távolabb az irgalom napsütötte világától, önmagam feneketlen gödrébe zuhanva, és már nem is tudom: élek-e még, vagy halott vagyok, élettelen, mint egy kő, mint egy nehéz betondarab, körülvettek engem a pokol varangyosbékái, de én már nem vagyok méltó a büntetésre sem.